30/10/2019

Μητρ. Πειραιώς: Η καύσις νεκρών προσβάλει την πίστη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Να μην τελούν την Εξόδιο Ακολουθία, ούτε επιμνημόσυνη δέηση, αν ακολουθηθεί καύση του νεκρού καλεί τους Ιερείς ο Μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφείμ, σε εγκύκλιό του με αφορμή τη λειτουργία του πρώτου αποτεφρωτηρίου στην Ελλάδα. Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης αναφέρει χαρακτηριστικά: “Η καύσις του σώματος και η σύνθλιψις των οστών εις τον «σπαστήρα» αποτελούν εικονοκλαστικήν πράξι που προσβάλλει την πίστι της Εκκλησίας εις την αιωνιότητα. Η διαδικασία της φθοράς του σώματος πρέπει να είναι φυσική και ποτέ εξαναγκασμένη. Η φύσις αναλαμβάνει την φθορά του σώματος. Η καύσις είναι πράξις βίας επί του σώματος”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟ

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ απέστειλε την κάτωθι Ποιμαντορική Εγκύκλιο να αναγνωσθή την Κυριακή 3 Νοεμβρίου ε.ε. στους Ι. Ναούς της Μητροπολιτικής Περιφερείας Πειραιώς.

Τέκνα μου αγαπητά,

Τυγχάνει γνωστόν ότι ένιοι εντόπιοι κύκλοι του διεθνιστικού περιπαίγματος μη κηδόμενοι της πατροπαραδότου Χριστιανικής παραδόσεως της αμωμήτου ημών

πίστεως διεισδύουν εις παν μέσον επικοινωνιακής μορφής και δι’ αυτών εις τας συνειδήσεις του συγχρόνου ανθρώπου, δηλητηριάζουν αυτάς και κλονίζουν τας βάσεις της πίστεως. Ωσαύτως η αδιαφορία περί την πίστι και τας χριστιανικάς παραδόσεις, υπό την επίδρασι των ανωτέρω αποκτά οσημέραι ρίζωμα εις τας ηθικώς ατόνους και θρησκευτικώς καχεκτικάς συνειδήσεις.

Η Αγία ημών Εκκλησία, ως μήτηρ φιλόστοργος αντιλαμβανομένη τα σημεία των καιρών και την συστροφήν των πονηρευομένων κατ’ Αυτής, προς διαφύλαξι της Ορθοδόξου παραδόσεως σήμερον, που υλοποιείται πλήρως με το αποτεφρωτήριον που άρχισε η λειτουργία του, ήδη διά καταλλήλου ενημερώσεως διεφώτισε το χριστεπώνυμον πλήρωμα Αυτής προς καταρτισμόν των Αγίων και οικοδομήν του σώματος του Χριστού κατά τους θεοπνεύστους λόγους του αποστόλου Παύλου (Εφεσ. Δ 12) και ήδη ετόνισε τας πνευματικάς διαστάσεις και τας συνεπείας μιάς τοιαύτης επιλογής εις την πνευματικήν ζωήν του πιστού απορρίπτουσα την καύσι των νεκρών διά τα πιστά Της μέλη ως πράξι απάδουσαν προς την παράδοσι Αυτής, οριοθετούσα την πίστι Αυτής και τον σεβασμόν εις το ανθρώπινον πρόσωπον και κατ’ επέκτασι εις το σώμα του ανθρώπου, το οποίον αποτελεί ναόν και κατοικητήριον του Παναγίου Πνεύματος, δυνάμει Εγκυκλίων Αυτής.

Κατόπιν της λειτουργίας του αποτεφρωτηρίου στην Ριτσώνα επαγόμεθα τα κάτωθι: Το ανθρώπινον σώμα είναι ναός του Θεού και κατοικία της αθανάτου ψυχής. Η καύσις του σώματος και η σύνθλιψις των οστών εις τον «σπαστήρα» αποτελούν εικονοκλαστικήν πράξι που προσβάλλει την πίστι της Εκκλησίας εις την αιωνιότητα. Η διαδικασία της φθοράς του σώματος πρέπει να είναι φυσική και ποτέ εξαναγκασμένη. Η φύσις αναλαμβάνει την φθορά του σώματος. Η καύσις είναι πράξις βίας επί του σώματος. Η εμπειρία της Εκκλησίας προερχομένη εκ της τιμής των αγίων λειψάνων πείθει ότι τα λείψανα πνευματικώς ζούν, δι’ αυτό διά την Εκκλησίαν η ταφή αποτελεί αιωνία αξία και η καύσις δεν θεωρείται ως ατομικόν δικαίωμα διά τα πιστά μέλη της Εκκλησίας, διότι είναι μία καθαρά μηδενιστική πράξις, που σηματοδοτεί το τέλος του ανθρώπου ενώ αντιθέτως η ταφή σηματοδοτεί την ελπίδα και την προσδοκίαν της Αναστάσεως.

Η καύσις των νεκρών εις οιαδήποτε επιχειρήματα και αν θεμελιούται κείται εκτός της Ορθοδόξου αληθείας που καθορίζεται από το Αποστολικόν λόγιον: «Ούτω και η ανάστασις των νεκρών. σπείρεται εν φθορά, εγείρεται εν αφθαρσία· σπείρεται εν ατιμία, εγείρεται εν δόξη· σπείρεται εν ασθενεία, εγείρεται εν δυνάμει· σπείρεται σώμα ψυχικόν, εγείρεται σώμα πνευματικόν. έστι σώμα ψυχικόν, και έστι σώμα πνευματικόν. ούτω και γέγραπται· εγένετο ο πρώτος άνθρωπος ᾽Αδάμ εις ψυχήν ζώσαν· ο έσχατος ᾽Αδάμ εις πνεύμα ζωοποιούν». (Α΄ Κορ. ΙΕ, 42-45).

Η κοινωνία με την καύσι των νεκρών προσυπογράφει τον μηδενισμόν της. Μία κοινωνία που δεν αποδέχεται τον άνθρωπον εις την ασθένειάν του, την αδυναμίαν του και τον θάνατόν του, μία κοινωνία που αποτεφρώνει τους νεκρούς της, μία κοινωνία που καταστρέφει και την ανάμνησι της ζωής και την ενθύμισι των μελών της, μία κοινωνία που θεωρεί την αρχή του ανθρώπου τεχνητή και επιλεκτική και το τέλος του οριστικό και αμετάκλητο, μία κοινωνία που αρνείται την πνοήν του αιωνίου και εγκλωβίζεται εις την ασφυξίαν του εφημέρου τι σχέσι δύναται να έχη αυτή η κοινωνία με τη ζωήν; Ακόμη και οι άθεοι υπεγράμμιζον την ανάμνησι των επιγείων θεών τους με ταριχεύσεις των σωμάτων τους όπως εις τις περιπτώσεις του Λένιν και του Μάο Τσε Τούνγκ.

Το αποτέλεσμα του ανθρωπισμού χωρίς Θεόν, του πολιτισμού χωρίς αξίες και του μηδενισμού χωρίς σκοπόν, το αποτέλεσμα της συγχύσεως της αθείας είναι η εξαφάνισις του ανθρώπου, η καύσις και του τελευταίου υπολείμματός του. Η καύσις των νεκρών σωμάτων οδηγεί εις την καύσι της ανθρωπίνης αξιοπρεπείας.

Η έννοια της αιωνιότητος απομακρύνεται από την εμπειρίαν της ζωής μας. Κάθε τι που την υπενθυμίζει και διακριτικώς την υπογραμμίζει βαθμιαίως γίνεται ανεπιθύμητον εις την αποδοχήν του και ενοχλητικόν εις την πρακτικήν του. Σύγχρονος διανοητής, υπεστήριξε εις άρθρον του αναφορικώς με το παρατηρούμενον αντιμεταφυσικόν μένος ότι όλη η δήθεν εκσυγχρονιστική νοοτροπία των τελευταίων ετών, αποτελεί «συμπλεγματικήν αντιμεταφυσικήν μονομανίαν», που εδράζεται εις μίαν «βασανιστικήν ψυχολογικήν ανασφάλειαν».

Η πρακτική και χρηστική αντίληψι έχουν επικρατήσει και έχουν ατονίσει την πνευματικήν και βιωματικήν διάστασι των γεγονότων. Το αληθές και το ωραίον έχουν υποταγεί εις την γυμνότητα και την σκληρότητα της ορθολογιστικής πρακτικής.

Η λεπτομερής αναφορά που γίνεται εις την θεόσωμον ταφήν του Κυρίου μας και υπό των τεσσάρων Ευαγγελιστών, καταδεικνύει με αδιαμφισβήτητον τρόπον την μεγίστην σημασίαν της. Το ίδιο παρουσιάζεται εις την υμνογραφίαν και υμνολογίαν η κοίμησις της Υπεραγίας Θεοτόκου, του Μ. Βασιλείου, του Οσ. Εφραίμ, των αγίων Μαρτύρων και φυσικά όλων των πιστών εις τας υπερόχους επικηδείους ακολουθίας. Αι εορταί της ανακομιδής των τιμίων λειψάνων και η παράδοσις και εμπειρία της Εκκλησίας αποδεικνύουν αδιασείστως τον σεβασμόν του ανθρωπίνου σώματος που αποτελεί το ένα στοιχείον της υποστάσεως του

ανθρώπου και επομένως η καύσις αυτού του σώματος υποκρύπτει την περιφρόνησι προς αυτό, την απιστίαν εις την ανάστασι των νεκρών σωμάτων, την εξωχριστιανικήν πίστι εις την μετεμψύχωσι ή την άρνησι της υπάρξεως της ψυχής. Συνεπώς η Αγία μας Εκκλησία δεδικαιολογημένως διακηρύσσει ότι η καύσις του νεκρού σώματος αποτελεί έργω άρνησι της Αναστάσεως και προκλητικήν διακήρυξι μηδενιστικής αποχρώσεως.

Η εξόδιος Ακολουθία συνδέεται αρρήκτως με όρασι ανθρωπίνου σώματος και όχι τέφρας. Όλα τα τροπάρια κάμουν λόγον διά κεκοιμημένον και όχι αποτεφρωμένον, διά τελευταίον ασπασμόν και δι' ενταφιασμόν του σώματος και όχι της τέφρας. Οπότε εξάγεται ευχερώς ότι δεν είναι δυνατόν να γίνη εξόδιος Ακολουθία προ της καύσεως, ούτε μετ' αυτήν, εφ' όσον εις την πρώτην περίπτωσι δεν θα ακολουθήση ταφή και εις την δευτέραν δεν θα υπάρχει σώμα.

Η Εκκλησία ανεπηρέαστος εκ του κοσμικού πνεύματος θα εξακολουθή να κηδεύη και να ενταφιάζη τα σώματα των πιστών μελών Της, τα οποία είναι δυνατόν να αποτελούν και λείψανα διότι η αφθαρσία και η θαυματουργία των λειψάνων αποτελούν τεκμήριον θεώσεως του ανθρώπου εφ' όσον η χάρις του Θεού διαπορθμεύεται και εις ολόκληρον το σώμα.

Η επιλογή της αποτεφρώσεως είναι αμαρτία και αποδεικνύει την λανθασμένην σχέσι μας με την Εκκλησία. Κάθε απόκλισις από την διδασκαλία Της είναι αποξένωσις από την χάρι του ζώντος Θεού. Δι' όσους θα επιλέξουν την καύσι του νεκρού σώματός των, μάλιστα με δημοσία δήλωσι απιστίας εις την αιώνιον ζωήν ή ασεβείας και περιφρονήσεως της Εκκλησίας ευλόγως φρονούμεν ότι δεν υπάρχει κανείς απολύτως λόγος να τελεσθή εξόδιος Ακολουθία ή επιμνημόσυνος δέησις διότι αυτό που πρέπει να σεβασθή η Εκκλησία είναι η απόρριψις της διδασκαλίας της από τον ίδιον τον μεταστάντα και όχι η ενδεχομένη επιθυμία των συγγενών, συνήθως διά κοινωνικούς λόγους, της τελέσεως επικηδείου ή επιμνημοσύνου Ακολουθίας. Αι Ακολουθίαι αυταί προϋποθέτουν την πίστι και την ελπίδα του αποθανόντος εις την μετά θάνατον ζωήν και τον σεβασμόν του εις την Εκκλησίαν. Δεν τελούνται διά κοινωνικούς λόγους αλλά αποτελούν προσευχάς και εκτενείς δεήσεις της Εκκλησίας ενώπιον του Θεού, η οποία εκφράζει την αγάπην Της εις τον αποθανόντα ως πίστι εις τον Κύριον, ελπίδα εις την σωτηρίαν, πόθον μετοχής εις την αιώνιον εξανάστασι και αίτησι συγχωρήσεως των αμαρτιών παρά του

Κυρίου. Πως να ψάλωμεν «Μακαρία η οδός...» εις κάποιον που δηλώνει πίστι εις την μετά θάνατον ανυπαρξίαν του;

Συνεπώς η Αγιωτάτη ημών Εκκλησία δεν επιτρέπεται να απομειώση τον απόλυτον χαρακτήρα αυτής της διδασκαλίας Της, διότι μία ενδεχομένη σχετική πράξις θα αποδυναμώση την σχέσι αυτής με την Αλήθειαν. Κατά ταύτα εν τη καθ' ημάς θεοσώστω Μητροπόλει σεβόμενοι απολύτως την ελευθερίαν επιλογής των ελευθέρων ανθρώπων αλλά και τα θέσφατα και δόγματα της Αγιωτάτης ημών Εκκλησίας, γνωρίζομεν εις πάντας, ότι δεν θα επιτρέψωμεν την τέλεσι επικηδείου ή επιμνημοσύνου Ακολουθίας εις οιονδήποτε θα επιλέξη συνειδητώς την αποτέφρωσι του νεκρού σώματός του, αρνούμενος έργω την εκ νεκρών Ανάστασι και αυτό αποτελεί και την πλέον αποστομωτικήν απάντησι εις τας συκοφαντικάς σπερμολογίας ότι δήθεν η άρνησι της Εκκλησίας έχει οικονομικούς λόγους.